

кжшлата! а тя! (Взема клончетата и почва да кичи вратата пред трема). Не знам кога ще ѝ дойде ума! (Накичва и се отстранява да изгледа накитеното). Извила глава — с нищо не се отвржща! Леличка! Леля ѝ беше такава! . . . Пжк и баща ѝ, Бог да ги прости! (Като въздъхва). То дано баба Краса ѝ помогне! а то! (Кржсти се). Чуй ми утрешни Свети Георге, молбата.

Тук там край село се издигат по-високо овчарски гласове от пржснати стада; из сжседни двори се раздават држнкания на менци. Махлата се оживева пред вечеря.

Х. Гена е окичела врати и прозорци и наднича кжм стубеля.

Глас на мома от кжм ижтната врата. Калино моме, тук ли си?

Х. Гена. Тя отиде на стубеля, Малинке.

Сжщия глас. Че много подранила. Слжницето йоще не зашло.

— Нали я знаеш.

— Пжк аз рекох че е тук, че от зюмбиля да ми откжсне . . . Каквото е нацжвтял!

— Че влез си откжсни

Друг глас на мома. И за мен бабо Хаджийке, като ти дава сжрдцето.

Х. Гена. Ти ли си Вжрбо . . . Влезте де! То е цвете. Днес цжвти, утре увехва.

III.

Влизат Малина и Вжрба, с кобилица на рамо.

Вжрба. Колко си добра, бабо Хаджийке! Хайде сега нам цвете, а на Калинина свадба ние ще шетаме.

Х. Гена. (Жегната като на себе си). Калинината свадба се видела!

Мжлчание.

Вжрба. Ай, какжв зюмбйл, да не кайдисаш

Малина. А пжк лалето, огжн!

(Набрали цвете, кичат се).

Вжрба. (Сжгледала бориката.). Я гледай каква борика!

Малина. И колко голем клон!

Х. Гена. — Косйо си направил сайгята.

Застанали до портата, неотделят очи от бориката.

Малина. — И бук, и цжвнал глок! Колко е хубаво! И ние набрахме, ама . . .

Вжрба. — (Сжгледала баба Краса, че стои до вратата) Я стори ижт на баба Краса.

Двете, като струват пжт: добжр вечер, бабо Красо! — Благодарим, бабо Хаджийке! (Тржгват си).